

Sygn. akt III AUa 6/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Lena Jachimowska (spr.)
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus
Protokolant	Dawid Krasowski

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r. w Katowicach

sprawy z odwołania Ł. K. (Ł. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o ustalenie ustawodawstwa właściwego

na skutek apelacji ubezpieczonego Ł. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 października 2016 r. sygn. akt XI U 1243/16

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od ubezpieczonego Ł. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA A. Grymel /-/SSA L. Jachimowska /-/SSA G. Pietrzyk-Cyrbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 6/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w Z. stwierdził, że dla Ł. K. w okresie od 1 kwietnia 2013r. z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej w Polsce i pracy najemnej wykonywanej na terenie Słowacji właściwym jest ustawodawstwo polskie.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na skutek wniosku ubezpieczonego z dnia 10 czerwca 2013r. pismem z dnia 26 czerwca 2013r. stwierdził, że w okresie od 1 kwietnia 2013r. ubezpieczony podlegała ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Ustalenie to miało charakter tymczasowy i o tym ustaleniu powiadomiono właściwą instytucję słowacką, która powiadomiła organ rentowy o niemożności zaakceptowania takiego rozwiązania. Bowiem słowacka instytucja zabezpieczenia społecznego ustaliła, że w firmie (...) s.r.o. nie dochodzi do rzeczywistego wykonywania pracy przez jej pracowników. W toku postępowania wyjaśniającego polski organ rentowy zwrócił się do słowackiej instytucji z prośbą o podanie informacji, czy wydana została decyzja wyłączająca z ubezpieczeń na terenie Słowacji, ustalając, że dla ubezpieczonego wydano decyzję o niepovstaniu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego, obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego oraz obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek bezrobocia jako pracownika firmy (...) s.r.o. od

1 kwietnia 2013r. według legislatury słowackiej. Od decyzji tej złożone zostało odwołanie, które nie doprowadziło do zmiany decyzji, a decyzja stała się ostateczna. Wobec powyższego Zakład Ubezpieczeń Społecznych zmienił swoje stanowisko i ustalił, iż począwszy od

1 kwietnia 2013r. ubezpieczony podlegała ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i w tym zakresie wydał zaskarżoną decyzję.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony Ł. K. wniósł o jej zmianę i stwierdzenie, że w okresie od 1 kwietnia 2013r. z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w Polsce i pracy na terenie Słowacji podlegała ustawodawstwu słowackiemu

w zakresie ubezpieczeń społecznych. Odwołujący wskazał, że w Polsce prowadzi działalność gospodarczą. W międzyczasie ze słowackim pracodawcą zawarł umowę o pracę od dnia

1 kwietnia 2013r., a stosunek pracy nadal trwa. Na podstawie tej umowy został objęty ubezpieczeniem przez słowacką instytucję zabezpieczenia społecznego. Wywodził, że umówiona praca jest wykonywana w rzeczywistości, ze stosowną częstotliwością, na podstawie poleceń przekazywanych mu wraz z materiałami niezbędnymi do jej wykonania. Pracodawca zapewnia mu pracę w ilości gwarantującej, że praca ta nie nosi znamion pracy marginalnej (zajmuje ponad 5% realnego czasu pracy w stosunku do czasu poświęconego na prowadzenie działalności gospodarczej w Polsce). Do jego obowiązków na podstawie umowy o pracę należy wykonywanie pracy promotora produktów i usług świadczonych przez pracodawcę bądź jego klientów. Pracę tę wykonuje osobiście i z należytą starannością. Dokumentami potwierdzającymi wykonanie pracy są kwartalne raporty wykonania pracy, otrzymuje należyte wynagrodzenie w wysokości określonej w umowie o pracę.

Z wynagrodzenia tego potrącane są składki na ubezpieczenia społeczne. Ubezpieczony wywodził, że żadna z przeprowadzonych u pracodawcy słowackiego kontroli nie wykazała uchybień, a tym samym stwierdzono, że praca była legalna i wykonywana, a składki na ubezpieczenia są systematycznie odprowadzane.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy powołał się na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji i nadto organ rentowy wskazał, że w toku prowadzonego postępowania ubezpieczony nie przedstawił żadnych nowych dowodów potwierdzających rzeczywiste świadczenie pracy na terenie Słowacji, a w szczególności nie przedstawił formularza A1, z którego wynikałoby potwierdzenie ustawodawstwa słowackiego dla odwołującego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 października 2016r., sygn. akt XI U 1243/16, Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie oraz zasądził na rzecz organu rentowego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony Ł. K. od 1 grudnia 2011r. prowadzi na terenie Polski działalność gospodarczą. Jego firma mieściła się w B..

W dniu 1 kwietnia 2013r. Ł. K. zawarł umowę o pracę z firmą (...) s.r.o. Na jej podstawie miał wykonywać pracę promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy. Miejsce pracy określone zostało jako Republika Słowacka. Strony umowy ustaliły wynagrodzenie ubezpieczonego na kwotę 40 euro za pracę w wymiarze 10 godzin miesięcznie, przy uwzględnieniu nierównomiernego podziału czasu pracy.

W dniu 10 czerwca 2013r. do organu rentowego wpłynęła informacja ubezpieczonego o podjęciu zatrudnienia na terenie Słowacji. Do pisma ubezpieczony dołączył umowę o pracę.

W oparciu o przedłożoną dokumentację, pismem z dnia 26 czerwca 2013r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczonego o tymczasowym ustaleniu jako właściwego – ustawodawstwa słowackiego. Wskazał, że słowacka instytucja powinna wydać mu formularz A1.

Słowacka instytucja zabezpieczenia społecznego w piśmie z dnia 9 września 2013r. zaprezentowała stanowisko, wedle którego nie może przyjąć wstępnego określenia ustawodawstwa Republiki Słowackiej, ponieważ w toku kontroli stwierdzono, że pracodawca (...) s.r.o. jest firmą schronieniem i na terytorium Republiki Słowackiej nie dochodzi do rzeczywistego wykonywania pracy przez jej pracowników.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ustalił, że organ rentowy pismem z dnia 9 października 2014r. zwrócił się do słowackiej instytucji o udzielenie informacji, czy wobec Ł. K. wydana została decyzja wyłączająca z ubezpieczeń społecznych na terenie Słowacji oraz czy jest ona prawomocna i czy wycofano numer ubezpieczeniowy.

W odpowiedzi z dnia 24 października 2014r. słowacka instytucja zabezpieczenia społecznego wskazała, że dla Ł. K. od dnia 1 kwietnia 2013r. nie powstało obowiązkowe ubezpieczenie chorobowe, obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne i obowiązkowe ubezpieczenie na wypadek bezrobocia z tytułu pracy u pracodawcy (...) s.r.o. według legislatywy słowackiej.

W dniu 29 stycznia 2016r. słowacka instytucja zabezpieczenia społecznego wydała decyzję o nieobjęciu obowiązkowym ubezpieczeniem chorobowym, obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym oraz obowiązkowym ubezpieczeniem na wypadek bezrobocia Ł. K., jako pracownika (...) s.r.o. od 1 kwietnia 2013r. W decyzji wskazano zastosowanie legislatywy polskiej od 1 kwietnia 2013r. Decyzja ta jest ostateczna i uprawomocniła się z dniem 2 listopada 2013r.

Ł. K. nie otrzymał od słowackiej instytucji zabezpieczenia społecznego druku A1.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją z dnia 25 kwietnia 2016r. organ rentowy na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stwierdził, że w okresie od 1 kwietnia 2013r. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce i pracy najemnej wykonywanej na terenie Słowacji wobec Ł. K. zastosowanie ma ustawodawstwo polskie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powołując treść regulacji art. 11 ust 3a, art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz art. 14 ust. 5b, art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Sąd pierwszej instancji wskazał na ustalenia faktyczne, z których wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych zachował w całości procedurę informacyjną poprzez doręczenie właściwej instytucji słowackiej pisma dotyczącego określenia tymczasowego zastosowania wobec ubezpieczonego ustawodawstwa słowackiego w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym. Ustalenie to jednak nie mogło stać się ostateczne, gdyż Zakład Ubezpieczeń Społecznych otrzymał od słowackiej instytucji ubezpieczeniowej informację, iż ubezpieczony nie został objęty słowackim systemem zabezpieczenia społecznego z tytułu pracy wykonywanej na terenie Republiki Słowackiej. Decyzja w tym zakresie, mimo jej zaskarżenia, stała się ostateczna.

W związku z powyższym, mając na uwadze treść rzeczonyj umowy o pracę, a także wypełnienie ciężących na polskim organie zabezpieczenia społecznego obowiązków proceduralnych, wynikających z treści art. 16 ust. 1 w/w rozporządzenia (WE) nr 987/2009, Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony, wobec braku odmiennego stanowiska słowackiej instytucji zabezpieczenia społecznego, od dnia 1 kwietnia 2013r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Jednocześnie Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że przedmiot sporu został uregulowany cytowanymi wyżej przepisami prawa międzynarodowego (europejskiego), a polski organ rentowy w całości wypełnił obciążającą go procedurę. Nadto, słowacki organ rentowy miał możliwość wypowiedzenia się i ewentualnego wejścia w spór co do stwierdzonej przez organ polski właściwości ustawodawstwa polskiego. Z jego stanowiska wynika jednak jednoznacznie, że Ł. K. nie został objęty tym systemem zabezpieczenia społecznego, w związku z czym nastąpiły skutki prawne przewidziane cytowanymi przepisami w postaci ostatecznego ustalenia ustawodawstwa właściwego dokonanego przez organ polski.

Uwzględniając powyższe Sąd pierwszej instancji uznał decyzję zaskarżoną za prawidłową i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – orzekł, jak w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

Apelujący zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

1) rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. poprzez prowadzenie postępowania dotkniętego nieważnością, poprzez niezawiadomienie przez Sąd pierwszej instancji, pracodawcy odwołującego się, spółki (...) s.r.o. której prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy i niepoinformowaniu go o możliwości przystąpienia do sprawy jako zainteresowany;

2) rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zawierającego normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, przez co wyłączona jest możliwość ustalenia prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób, niż wskazany przez normę dotyczącą koordynacji ubezpieczeń społecznych, to oznacza, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał bezwzględny obowiązek ustalić dla odwołującego się wyłącznie ustawodawstwo słowackie 1 kwietnia 2013r., a Sąd pierwszej instancji utrzymał ten stan niezgodny z prawem, w szczególności dlatego, iż na dzień wydania zaskarżanego wyroku nie istniały podstawy do ustalenia ustawodawstwa polskiego dla odwołującego się z uwagi na ustalone dla odwołującego się tymczasowe ustawodawstwo słowackie i niepodjęcie procedury concyliacji i porozumienia z instytucją słowacką;

3) rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego poprzez podtrzymanie przez Sąd pierwszej instancji decyzji organu ubezpieczeniowego, która w swej treści nie uwzględnia treści art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 rozporządzenia nr 987/2009, a zatem nie może być kwalifikowana jako decyzja w ogóle;

4) rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez nieuwzględnienie nadanego odwołującemu się numeru ubezpieczenia rodne číslo w dokumencie registracny list FO, podczas gdy Sąd miejsca zamieszkania nie może tej okoliczności zignorować, istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie, a brak jest przy tym możliwości weryfikacji stanowiska instytucji słowackiej przez Sąd polski w zakresie wykonywania pracy najemnej na terytorium Słowacji oraz nieuwzględnienie treści umowy o pracę, na podstawie której zostały wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie odwołującego się do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim - registracny list FO;

5) rażąco naruszenie prawa materialnego, a to art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż posiadanie formularza A1 przez odwołującego się jest obligatoryjne i warunkuje zaliczenie go w poczet ubezpieczonych na terytorium Słowacji, podczas gdy uzyskanie tego zaświadczenia

zależy od woli ubezpieczonego, jak też jest przede wszystkim sfinalizowaniem prawidłowo przeprowadzonej procedury ustalania ustawodawstwa właściwego. Dla ubezpieczonego kluczowe znaczenie ma jedynie registracny list FO, który potwierdza zgłoszenie go do systemu ubezpieczeń z uwagi na zawartą umowę o pracę;

6) rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 11 ust 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ odwołujący się wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale od dnia 1 kwietnia 2013r. wykonuje także pracę najemną na Słowacji niemającą charakteru marginalnego, w związku

z tym zastosowanie do niego ma wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004;

7) rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie i doprowadzenie w rezultacie do sytuacji, w której - wbrew przepisom rozporządzenia - odwołujący się podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich;

8) rażąco naruszenie przepisów postępowania, a to art. 1 ust. 2 lit. c w zw. z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego poprzez podtrzymanie ustalenia ustawodawstwa polskiego i usankcjonowanie zaniechania podjęcia współpracy między instytucjami

(ze słowackimi instytucjami właściwymi), bez jednoczesnego powzięcia uzasadnionych wątpliwości w myśl art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, co doprowadziło do zaniechania uskutecznienia w pełnym zakresie procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jak i w postanowieniach Decyzji

Nr A1 Komisji Administracyjnej z dnia 12 czerwca 2009r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia podstawowego,

w szczególności gdy wstępnie ustalono ustawodawstwo słowackie i Socialna Poistovna jako instytucja przyjmująca miała obowiązek przedstawić wszelkie dowody na poparcie swego sprzeciwu co do tego ustalenia, co oznacza, iż nie miała podstaw by zaakceptować jakiegokolwiek inne ustawodawstwo niż słowackie;

9) rażąco naruszenie przepisów postępowania, a to art. 14 ust. 5 pkt b rozporządzenia wykonawczego poprzez przyjęcie, iż praca wykonywana przez odwołującego się miała charakter pracy marginalnej, podczas gdy Sąd meriti nie był uprawniony do oceny pracy najemnej wykonywanej w innym Państwie Członkowskim;

10) naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego, a w szczególności:

a. wydanie zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy odwołujący się winien podlegać od dnia zawarcia umowy o pracę, tj. 1 kwietnia 2013r. ustawodawstwu słowackiemu,

b. przyjęcie twierdzeń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Socjalnej Poistovnej o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu zatrudniającej odwołującego się spółki, podczas gdy jedynym dokumentem mającym jakiegokolwiek znaczenie dla tej kwestii są protokoły z kontroli przeprowadzonej przez Socjalną Poistovną i słowacką Inspekcję Pracy, w których nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości, a w szczególności nie stwierdzono istnienia okoliczności, na podstawie których kwestionuje się rzeczywistość prowadzenia przez spółkę (...) s.r.o. przedsiębiorstwa, ponadto spółka pozostaje zobowiązana do odprowadzania różnych należności publicznoprawnych, a jakiegokolwiek opóźnienia powodują wszczęcie i prowadzenie postępowania egzekucyjnego (np. z tytułu niezatrudniania ustawowej liczby niepełnosprawnych), a takie nie może być prowadzone wobec podmiotu nieistniejącego,

c. oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na nieformalnej informacji pochodzącej od Socjalnej Poistovnej i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o rzekomej pozorności działalności pracodawcy, a co za tym idzie, fikcyjności wykonywanej pracy, podczas gdy informacja taka nie ma podstaw prawnych i nie jest prawomocna, a ponadto zaniechano wyjaśnienia faktu zawarcia porozumienia między instytucjami właściwymi w Polsce i na Słowacji, w piśmie z dnia 25 lipca 2013r., na podstawie nieprawdziwego stanu faktycznego, które to porozumienie bezpośrednio narusza unijną zasadę swobody przepływu pracowników Państw Członkowskich,

d. błędne ustalenie stanu faktycznego i przyjęcie, iż dowody przedstawione przez odwołującego się nie świadczą o wykonywaniu pracy niemającej charakteru marginalnego, podczas gdy pracodawca sporządzone raporty ocenił jako prawidłowe i wypłaca na ich podstawie wynagrodzenie w drodze przelewu na rachunek bankowy odwołującego, a żadna z instytucji nie wykazała na jakiej podstawie miałyby się przyjąć marginalność pracy świadczonej przez odwołującego się, ponieważ osiągnany dochód i czas wykonywania pracy świadczą o jej wymiarze w obu obszarach ponad wymagane 5%,

e. oparcie zaskarżanego wyroku na rzekomych wynikach z kontroli przeprowadzonych przez Socialną Poistovną i słowacki Inspektorat Pracy, podczas gdy z protokołów nie wynikają twierdzenia podnoszone przez słowacką instytucję miejsca świadczenia pracy, a poza tym kontrola przeprowadzona w spółce (...) s.r.o. prowadzona była od dnia 26 lutego 2013r. do dnia 6 marca 2013r. i obejmowała wyłącznie okres od dnia 26 stycznia 2012r. do dnia 26 lutego 2013r., a odwołujący się zawarł umowę o pracę dopiero dnia 1 kwietnia 2013r., a zatem okres jego zatrudnienia nie był objęty zakresem kontroli i w chwili kontroli odwołujący się nie był jeszcze zatrudniony na podstawie umowy o pracę, a więc pracy tej nie mógł świadczyć osobiście i nie mógł być fizycznie w siedzibie pracodawcy,

f. wydanie zaskarżanego wyroku mimo braku współpracy między instytucjami właściwymi, ponieważ Socialna Poistovna przy wstępnie ustalonym ustawodawstwie słowackim winna była przedstawić wszelkie dowody na poparcie swego sprzeciwu w tym zakresie.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

w całości poprzez jego uchylenie bądź zmianę w całości poprzez uwzględnienie odwołania; względnie o uchylenie zaskarżanego wyroku oraz decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu oraz o zasądzenie wniesionej opłaty sądowej od apelacji.

Skarżący zarzucił, że Sąd Okręgowy nie wzywając pracodawcy i prowadząc postępowanie bez jego udziału prowadził w rzeczywistości postępowanie dotknięte nieważnością na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych mimo, że dotyczyła przysługujących odwołującemu się praw, wpływała swą treścią na prawa i obowiązki jego pracodawcy, który jest zainteresowanym i powinien zostać zawiadomiony i poinformowany o możliwości udziału w postępowaniu jako strona.

Apelujący podkreślił, iż wyłącznie odwołujący się w procesie przejawiał jakąkolwiek inicjatywę dowodową. Rola Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, za stronnictwym przyzwoleniem Sądu orzekającego, sprowadziła się do kwestionowania wszelkich dowodów składanych przez odwołującego się, jednak bez przedstawienia dowodów przeciwnych. Odwołujący się nie miał obowiązku polskiej instytucji właściwej przedstawiać dowodów związanych ze stosunkiem pracy zawartym na podstawie umowy o pracę ze słowackim pracodawcą. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie registracnego listu FO winien ustalić ustawodawstwo słowackie (a właściwie tylko stwierdzić zaistniały stan faktyczny).

Z kolei, przy braku akceptacji ustawodawstwa innego niż słowackie, Socialna Poistovna jako instytucja przyjmująca była zobowiązana właściwie udowodnić swe stanowisko w tej mierze. Dopiero osiągnięcie należytego porozumienia można byłoby uznać za zrealizowanie norm rozporządzeń o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Przeprowadzona w sprawie procedura informacyjna w szczytkowej zresztą formie, z całą pewnością, nie odpowiada regulacjom procedury koncyliacji i porozumienia.

Skarżący podniósł, że skoro odwołujący się jest obecny na Słowacji oraz przedkłada raporty z wykonanej pracy to znaczy, że praca jest przez niego należycie wykonywana.

Na podstawie takich dowodów nie można uznać, iż czynności wykonywane przez odwołującego się są pozorne, nadto, ani polskiemu Sądowi, ani Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, ani też słowackiej Socialnej Poistovnej nie przyznano takiej kompetencji. Stwierdzenie ewentualnej pozorności może być dokonane wyłącznie w procesie prowadzonym przed właściwym słowackim sądem. Nadto, w ocenie apelującego, dokonanie przez Sąd meriti oceny charakteru pracy marginalnej jest nie tylko nieprawidłowe, ale i bezpodstawne. Co więcej, Sąd dokonał wycień i stwierdził, że nie będzie się stosował do wskazań Komisji Administracyjnej dotyczących marginalności pracy.

Wskazując na stanowisko judykatury apelujący stwierdził, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako organ miejsca zamieszkania odwołującego się był uprawniony tylko

do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, czyli ustawodawstwa słowackiego od dnia zawarcia umowy o pracę, tj. dnia 1 kwietnia 2013r. do nadal. Tym samym organ ubezpieczeniowy, a w dalszej kolejności Sąd meriti nie miał kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia czy też charakteru pracy w sensie prawnym. Ocena ta może nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i może zostać dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 1 ust. 2 lit. c w zw. z art. 5 ust. 1 i 2, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego ubezpieczony stwierdził, że w sprawie zaniechano skutecznienia w pełnym zakresie procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6

i art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jak i w postanowieniach Decyzji Nr Al Komisji Administracyjnej z dnia 12 czerwca 2009r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu

i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia podstawowego. Organ ubezpieczeniowy doprowadził do sytuacji, w której odwołujący się prowadząc działalność i wykonując

pracę najemną w różnych państwach członkowskich Unii podlega ustawodawstwu więcej niż jednego państwa, a Sąd orzekając wyrokiem o oddaleniu odwołania, podtrzymał ten niezgodny z prawem stan. Taki skutek jest niezgodny z celem art. 48-51 TWE (art. 39 i 42 w tekście skonsolidowanym), którym jest zapewnienie, aby pracownicy, w rezultacie wykorzystania prawa do swobodnego przepływu, nie tracili korzyści należnych im z zabezpieczenia społecznego na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego.

Według skarżącego zaskarżona decyzja organu rentowego, której przedmiot stanowi odmowa uznania sytuacji podlegania ubezpieczeniu społecznemu w innym Państwie Członkowskim nie uwzględniła treści art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 rozporządzenia nr 987/2009 i tym samym nie odpowiada dyspozycji przedmiotowych unormowań, dlatego też utrzymanie jej przez Sąd pierwszej instancji również nie zasługuje na aprobatę.

Ubezpieczony zwrócił uwagę na fakt, że w postępowaniu przed słowacką instytucją ubezpieczeń społecznych nadano odwołującemu się numer ubezpieczenia (rodne číslo), a polska instytucja ubezpieczeniowa oraz Sąd meriti nie mogły tej okoliczności zignorować, istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie. Jedyńm dokumentem, który ma jakiegokolwiek znaczenie dla poświadczenia stanu prawnego dla odwołującego się jest registracyjny list FO, który został wydany na podstawie zawartej ze słowackim pracodawcą umowy o pracę. Dokument ten jest wystarczający do wykazania podlegania przez niego ustawodawstwu słowackiemu, gdyż potwierdza zgłoszenie do słowackiego systemu ubezpieczeń. Ponadto, registracyjny list FO jest dokumentem odpowiadającym ZUS ZUA w polskim systemie prawnym, ale także jest dokumentem o większym znaczeniu, gdyż przyznany w nim zostaje numer słowackiego ubezpieczenia, a to rodne číslo.

Apelujący zarzucił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję, mimo, iż nie zostały poczynione żadne ustalenia dotyczące charakteru wykonywanej pracy i jej ewentualnej marginalności, jak też nie nawiązano obligatoryjnej współpracy z właściwą instytucją słowacką, a poprzestano wyłącznie na zaakceptowaniu milczenia Socialnej Poistovnej. Przedłożone protokoły z kontroli potwierdzają wykonywanie pracy, jak i prawidłowość funkcjonowania spółki i zatrudniania pracowników zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem słowackim oraz prawidłowość prowadzenia dokumentacji przez pracodawcę. Co wpływa na to, iż twierdzenia czy to organu ubezpieczeniowego czy Sądu meriti pozostają sprzeczne ze stanem faktycznym. Kontrole te nie wykazały uchybień, a zatem stwierdzono, iż praca jest legalna i wykonywana, składki na ubezpieczenia są systematycznie odprowadzane, a także pracodawca posiada stosowne dokumenty potwierdzające wykonywanie pracy. Co więcej, w sprawie odwołującego się nie wykazano nieprawidłowości w funkcjonowaniu pracodawcy, ponieważ jedynymi dokumentami mającym jakiegokolwiek znaczenie dla tej kwestii pozostają przedłożone uprzednio protokoły z kontroli przeprowadzonych przez Socialną Poistovną i słowacką Inspekcję Pracy, w których nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości, a w szczególności nie stwierdzono istnienia okoliczności, na podstawie których kwestionuje się rzeczywistość prowadzenia przez spółkę (...) s.r.o. przedsiębiorstwa. U pracodawcy odwołującego się, w spółce (...) s.r.o., kontrola prowadzona była od dnia 26 lutego 2013r. do dnia 6 marca 2013r. i obejmowała wyłącznie okres od dnia 26 stycznia 2012r. do dnia 26 lutego 2013r. Odwołujący się zawarł umowę o pracę dopiero dnia 1 kwietnia 2013r., a zatem okres jego zatrudnienia nie był objęty zakresem kontroli.

Zdaniem ubezpieczonego Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował wobec odwołującego się art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego, który nie mógł znaleźć zastosowania wobec odwołującego się, ponieważ ten wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale także pracę najemną na Słowacji. W związku z tym do odwołującego się zastosowanie może mieć wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek

w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną. W konsekwencji ustalenia ustawodawstwa właściwego na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego doszło także do naruszenia art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym osoby, do których stosuje się rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego.

Naruszenie polegało na niezastosowaniu art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w związku z czym odwołujący się podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich. Stwierdzenie w zaskarżanym wyroku, iż odwołujący się podlega ustawodawstwu polskiemu, doprowadziło do sytuacji, w której podlega on ustawodawstwu polskiemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, a jednocześnie jest zgłoszony do ubezpieczenia słowackiego we właściwej instytucji słowackiej z tytułu wykonywania pracy najemnej, a pracodawca odprowadza z tego tytułu wszystkie należne składki i inne opłaty do systemu słowackiego. Sytuacja taka jest w świetle rozporządzenia podstawowego niedopuszczalna.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 rozporządzenia wykonawczego apelujący wskazał, iż na podstawie przedmiotowej umowy o pracę odwołujący się został zarejestrowany dla potrzeb ubezpieczeń społecznych na Słowacji. Słowacka instytucja właściwa nadała odwołującemu się numer ubezpieczenia społecznego w registracym liście FO. Tym samym trzeba uznać, iż istnieje dokument wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego

- dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim wydany na podstawie przedmiotowej umowy o pracę. Dlatego też tylko właściwa instytucja tego państwa członkowskiego, w tym przypadku Słowacji, może uznać tę umowę o pracę za nieważną lub noszącą znamiona pracy marginalnej. Dopóki tego nie uczyni, umowa ta musi być akceptowana jako dowód przez instytucje pozostałych państw członkowskich. Odwołujący się dysponuje zatem ważnym zgłoszeniem do słowackich ubezpieczeń od dnia 1 kwietnia 2013r. do nadal.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest bezzasadna.

Bezzasadny jest najdalej idący zarzut naruszenia prawa procesowego, którego potwierdzenie skutkowałoby zastosowaniem art. 386 § 2 k.p.c. - zarzut nieważności postępowania, oparty na przepisie art. 379 pkt 5 k.p.c. Zgodnie z art. 477¹¹ § 1 k.p.c. stronami są ubezpieczony, osoba odwołująca się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy, wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i zainteresowany. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu, zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. Apelujący zarzucił, że pracodawca ubezpieczonego na terenie Słowacji, spółka (...) s.r.o. powinna być wezwana do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko skarżącego jest bezzasadne.

Przedmiotem postępowania w sprawie była ocena decyzji stwierdzającej, że wobec ubezpieczonego z tytułu prowadzonej działalności w Polsce ma zastosowanie ustawodawstwo polskie, a więc prawa i obowiązki spółki (...) s.r.o. nie zależą od przedmiotu tego postępowania. Pracodawca zatrudniający ubezpieczonego za granicą nie jest zainteresowanym w sprawie z odwołania ubezpieczonego przeciwko organowi rentowemu

o wydanie zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniom społecznym, przy czym powyższego nie zmienia sytuacja, w której kwestionowana jest ważność umowy przez niego zawartej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2017r., sygn. akt I UK 227/16).

Sprawa dotycząca podleganiu ustawodawstwu właściwego państwa jest sprawą, rozstrzyganą w pierwszej fazie przez dwie instytucje ubezpieczenia społecznego.

Na terenie Słowacji uczestnikami postępowania są płatnik, ubezpieczony i słowacki organ rentowy. Objęcie ubezpieczeniem w Polsce jest następstwem wyłączenia danej osoby spod ustawodawstwa państwa, w którym wykonywana jest praca najemna i objęcie ubezpieczeniem na terenie Polski w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Wobec tego pracodawca słowacki nie może być stroną tego postępowania, jako że w żaden sposób nie dotyczy ono jego praw i obowiązków (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 maja 2016r., sygn. akt III AUa 910/15, Legalis 1504911).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, chybnym jest też zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z tą normą sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego

przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy ocenił materiał dowodowy w granicach zakreślonych przepisem

art. 233 § 1 k.p.c. Reguła wyrażona w tym przepisie jest nierozzerwalnie związana

z zasadą swobodnej oceny dowodów. Ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., sygn. akt II UKN 685/98).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne

i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena tych dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., sygn. akt II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Skuteczne zarzucenie naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że

Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jedynie to

może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów

(vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998r., sygn. akt III CKN 4/98,

LEX Polonica nr 2111041).

W opozycji do twierdzeń skarżącego, Sąd Okręgowy zebrany materiał dowodowy poddał starannej i wnikliwej ocenie, a Sąd drugiej instancji nie dopatrył się, by analiza wyników postępowania dowodowego doprowadziła Sąd Okręgowy do wnioskowania sprzecznego z zasadami logiki bądź zasadami doświadczenia życiowego. Apelacja nie dostarczyła uzasadnionych argumentów mogących ocenę tą zmienić. Wywody apelacji sprowadzając się do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy, stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami tego Sądu. Sąd pierwszej instancji wyczerpująco wypowiedział się w pisemnych motywach rozstrzygnięcia w zakresie przyczyn, dla których uznał za wiarygodne dowody zaprezentowane przez organ rentowy. Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do zakwestionowania tej oceny, jako dokonanej bez naruszenia granic swobodnej oceny dowodów, zakreślonej art. 233 § 1 k.p.c.

Wskazać należy, iż ocena dowodów jest istotą sędziowskiego wymiaru sprawiedliwości i dla skutecznego zakwestionowania oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji konieczne jest wykazanie, że sąd ten dokonując oceny dowodów w sposób rażąco naruszył podstawowe reguły oceny, a więc zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, prawidłowego wnioskowania. Przepis ten zawiera nakaz - niedoznający wyjątku, aby wyrażona ocena w aspekcie wiarygodności dokonana była na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego

materiału w sprawie oraz uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 29 października 1996r., sygn. akt III CKN 8/96, OSNC 1997, Nr 3, poz. 30).

Sąd Okręgowy, ważąc wyniki postępowania dowodowego, w żadnej mierze nie uchybił żadnemu z kryteriów wymaganym przez omawianą normę.

Nie są trafne również pozostałe zarzuty apelującego w sytuacji, gdy bezspornym jest, iż wszedł on w stosunki o charakterze transgranicznym. Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się na zasadzie, zgodnie z którą osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi zabezpieczenia tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 2004r. nr 166, poz. 1 z dnia

30 kwietnia 2004r.). Zasada ta ma zapobiec wystąpieniu zbiegu mających zastosowanie przepisów ustawodawstw krajowych oraz komplikacji, które mogłyby z tego wynikać (pkt 15 preambuły do rozporządzenia nr 883/2004).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, zasadą, która mogła mieć zastosowanie przy wyborze jednego z dwóch ustawodawstw z zakresu zabezpieczenia społecznego, jest zasada koordynacji przewidziana w art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z tym przepisem, osoba która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę

na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu

państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną. W celu zastosowania tej

zasady regulacje unijne określają procedurę postępowania wyznaczonych instytucji ubezpieczeniowych zainteresowanych państw członkowskich. Procedurę tę reguluje art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 2009r. nr 284, poz. 1 z dnia

30 października 2009r.).

Wbrew twierdzeniom apelującego, prawidłowo Sąd pierwszej instancji przyjął, że organ rentowy wyczerpał powyższą procedurę ustalając, dla ubezpieczonego od dnia

1 kwietnia 2013r. ustawodawstwo polskie.

Wstępne ustalenie ustawodawstwa dla ubezpieczonego miało miejsce przez

organ rentowy, który pismem z dnia 26 czerwca 2013r. poinformował ubezpieczonego, że podlega on ustawodawstwu słowackiemu, a ustalenie ma charakter tymczasowy. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa po przeprowadzonych czynnościach kontrolnych nie podzieliła tego stanowiska wskazując, że dla ubezpieczonego nie powstało ustawodawstwo słowackie

w zakresie ubezpieczenia społecznego. W dniu 29 stycznia 2016r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa wydała decyzję o nieobjęciu obowiązkowym ubezpieczeniem chorobowym, obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym oraz obowiązkowym ubezpieczeniem na wypadek bezrobocia ubezpieczonego jako pracownika (...) s.r.o. od 1 kwietnia 2013r. Decyzja ta wskazała zastosowanie legislatury polskiej od dnia 1 kwietnia 2013r.

i jako decyzja ostateczna uprawomocniła się z dniem 2 listopada 2013r.

Wbrew zarzutom skarżącego, w niniejszej sprawie nie ma zatem zastosowania przepis art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, nie zachodzi konkurencja tytułów ubezpieczenia społecznego.

Podkreślić należy, że Sąd krajowy, podobnie jak krajowy organ ubezpieczeń, nie może badać zasadności odmowy uznania przez instytucję innego państwa członkowskiego za ważną umowy o pracę w tym kraju członkowskim. Ustalenie w tym zakresie należy wyłącznie do kompetencji właściwych instytucji miejsca wykonywania pracy, wynika to bowiem z pkt 11 preambuły rozporządzenia podstawowego, która stanowi, że „uwzględnianie okoliczności lub

wydarzeń mających miejsce w Państwie Członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, że właściwym dla nich stanie się inne Państwo Członkowskie, ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo”.

W tych okolicznościach, organ rentowy był zobligowany do tego, by ponownie ustalić ustawodawstwo mające zastosowanie wobec ubezpieczonego, jakim mogło być wyłącznie ustawodawstwo polskie.

Wyniki postępowania uzgodnieniowego z właściwą instytucją słowacką stanowiły zatem podstawę wydania zaskarżonej decyzji stwierdzającej, że w okresie od 1 kwietnia 2013r. właściwym ustawodawstwem w zakresie ubezpieczeń jest ustawodawstwo polskie.

Odnosząc się do pozostałych nietrafnych zarzutów ubezpieczonego stwierdzić należy, że prawidłowo Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wystawienia ubezpieczonemu numeru ubezpieczenia rodne číslo w dokumencie registry list FO. W zakresie poświadczenia

S1 stwierdzić należy, że samo jego uzyskanie nie potwierdza, iż instytucja słowacka uznała, że faktycznie zastosowanie winno mieć ustawodawstwo słowackie.

Pozostałe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, tym bardziej, że skoro ubezpieczony swoją pretensję wywodzi z powołanych przepisów prawa unijnego, to z mocy art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., jest zobligowany do wykazania przesłanek uzasadniających ustalenie, jako właściwego, ustawodawstwa słowackiego. Koniecznym było zatem udowodnienie faktycznego wykonywania pracy na terenie Słowacji, potwierdzonej formularzem A1, aby roszczenie ubezpieczonego mogło być zaspokojone.

Bowiem, warunkiem uwzględnienia okresów ubezpieczenia w innym państwie członkowskim na podstawie art. 45 i 48 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia

14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, jest przedstawienie dowodu podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia wystawionego przez zagraniczną instytucję ubezpieczeniową (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2012r., sygn. akt II UK 103/12, OSNP 2013/19-20/238). Tymczasem ubezpieczony nie uzyskał z właściwej słowackiej instytucji ubezpieczeniowej potwierdzenia podlegania ustawodawstwu słowackiemu na druku A1.

Naprowadzone wyżej okoliczności, zdaniem Sądu drugiej instancji, czynią uprawnioną konstatację, iż posiadanie umowy o pracę zawartej ze słowackim pracodawcą bez wykazania rzeczywistego wykonywania pracy na terenie Słowacji, nie uzasadnia stwierdzenia podlegania słowackiemu systemowi ubezpieczenia społecznego, co zasadnie wskazał Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny po myśli art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

/-/SSA A. Grymel /-/SSA L. Jachimowska /-/SSA G. Pietrzyk-Cyrbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP